

Weenen zich bereid, de leiding van de technische uitvoering op zich te nemen. De platen worden thans uitgevoerd in vierkleurendruk door een der grootste en beste firma's op dit gebied in Weenen. Het werk verschijnt in losse afleveringen, waarvan de eerste vier, behandelende 19 soorten knots- en koraalzwammen (Clavariaceae), binnen enkele weken zullen verschijnen. Het ligt in de bedoeling, per jaar een 12-tal afleveringen uit te geven. De prijs per aflevering bedraagt 75 cent (excl. porto en verpakking). Losse afleveringen worden niet verstrekt. De volgende 8 afleveringen zullen in het voorjaar van 1924 tegelijk uitkomen. Het voordeel der losse afleveringen is, dat men het werk later in systematische volgorde kan laten inbinden, want elke aflevering bevat slechts nauw verwante soorten.

Wat de omvang van het werk betreft, kan het volgende medegedeeld worden. Behalve de groote vleezige en houtachtige soorten als plaatjeszwammen (Agaricaceae) en buisjeszwammen (Polyporaceae) zal het werk ook parasitische microscopische soorten, die allerlei plantenziekten veroorzaken, benevens saprophytische schimmels, enz. brengen.

Bijzonder uitvoerig zullen ziekten van cultuurgewassen en oeconomisch belangrijke soorten behandeld worden. Er behoeft nauwelijks op gewezen te worden, welke groote waarde goede gekleurde afbeeldingen van ziekten van tropische cultuurgewassen voor tal van instituten en personen zullen bezitten.

Bestellingen kunnen gericht worden aan het Mycologisch Museum te Weesp of direct aan Dr. C. van Overeem te Buitenzorg (Java). Aangezien de oplaag van het werk slechts beperkt is, en het te vreezen staat, dat verreweg het grootste deel in Indië verkocht zal worden, zal men goed doen, de bestelling niet te lang uit te stellen. In ieder geval heeft de directie een klein gedeelte van de oplaag voor Holland gereserveerd; dit gebeurde ook reeds voor de buitenlandsche Instituten.

Iets over „The Red-Brothers”. — De Heer Thijsse maakte op deze plaats zoo nu en dan gewag van de „Red-Brothers”, een clubje Haarlemsche jongelui, die met veel liefde en toewijding aan natuursport deden. Hun vereenigingsleven droeg een zeer intiem en gesloten karakter, sterk gekleurd door fantastische Indianen romantiek. In zomer en winter, bij nacht en ontij, zooveel als maar eenigszins mogelijk was verkeerden ze buiten in de vrije natuur, maakten lange voettochten, zwommen en roeiden, kampeerden, fotografeerden vogels, nesten en planten, teekenden en knutselden, hielden trouw boek van hun waarnemingen en zaten 's nachts urenlang bij hun gezellig kampvuur. In den vrijen tijd, die hun nog restte, waren ze schrijnwerker, loodgieter, hovenier en uurwerkmaker. Ze hielden meer van een zonsopgang dan van een sensatiefilm in de bioscoop, ze voelden zich meer aangetrokken door het gesnor van de nachtzwaluw op een heerlijken Mei-avond, dan door het edele voetbalspel. Op het gebied van vogelfotografie zijn zij het goede voorbeeld er voor, wat enthustiaste jongeren, met betrekkelijk gebrekkige hulpmiddelen (ze gebruikten een fototoestel van nog geen f 15.—), en onder niet steeds gunstige omstandigheden door geduld en toewijding kunnen bereiken.

Hun terminologie, voor oningewijden onverstaaenbaar en onbegrijpelijk, was doorspekt met termen uit de boeken van Aimard, Cooper en Karl May, woorden als tomahawk, wigwam, moccasins, prairie, Rancho, Kid en Bill waren schering en inslag. Alleen het woord squaw was contrabande en ontbrak. Ze hadden met dure eeden gezworen, zoo lang als doenlijk was tegenstand te bieden aan den invloed van het zwakke geslacht; met teksten en passages uit Schopenhauer's „de Vier Hoeksteen” hoofdstuk „de Vrouw” trachtten ze elkaar moed in te spreken.

Wanneer in de lange kampavonden dat teere onderwerp ter sprake kwam, dichtte m'n onvergetelijke vriend Ko Doncker:

„Is er ooit een sterveling geboren
Die de liefde kan loochenen of vermoren?
Neen, alles wat adem heeft moet minnen
Dat is zoo geweest vanaf de beginne.

De waarheid van deze regelen hebben ze later moeten erkennen. Voor eenige jaren kwam de klad er in, twee van de vrienden werden ontrouw en werden dus uitgesloten. De overblijvenden maakten daarop een voettocht door Nederland en Duitschland naar den

Harz. Door allerlei omstandigheden, als heimwee en finantiële zorgen werden ze gedwongen Holland weer op te zoeken. Dit voorjaar vertrokken ze echter weer. Nu naar Frankrijk. Door een vrij ernstig ongeluk werd een der Red-Brothers tijdelijk van verdere deelname uitgeschakeld. De twee anderen kampeeren nu in de Jura. De geregelde brieven, welke ik van hen ontvang, bevatten een nauwkeurig relaas van hun wederwaardigheden, verlucht met talloze foto's van landschap en planten. Duidelijk spreekt uit deze berichten hun warme en onverflauwde belangstelling voor alles wat de levende natuur betreft.

JAN P. STRIJBOS.

Paarden en bloedzuigers. — Ik heb het art. „Hoe paarden een bad nemen” van W. W. Schipper in Afl. 7 van De Levende Natuur gelezen. Wat daarin geschreven wordt over de bloedzuigers komt niet met mijn waarnemingen van deze dieren overeen. Ik heb veel met bloedzuigers omgegaan en kom er in voorjaar en zomer nog steeds elke week eens of meer mee in aanraking. Nu zie ik ze niet meer. Ik denk, dat ze evenals de kikkers aan de winterverstijving doen. De bloedzuigers komen in Zuid- en Noord-Beveland enkel in de inlagen of kupen voor. Ik heb ze nooit in drinkputten van paarden of slooten ontmoet. (Toevallig hoorde ik verleden week zeggen, dat er bij Kortgene een putje in een wei ligt, waar de zwarte bloedzuiger in voorkomt. 'k Zal a.s. jaar eens gaan kijken). Laatst heb ik een exemplaar meegebracht in school, maar geen der jongens had er ooit een gezien.

Ik ken 2 soorten: de zwarte (we noemden die beestebloedzuigers) en de lichtbruine met zwarte strepen (de menschenbloedzuiger).

Als jongen kwam ik vaak in de inlage bij het lichtopstand in den Borselschen polder. Die inlage doorkruisten we te voet, zwemmende en wadende en per boot. Bij het zwemmen in een diepen helderen put in die inlage, heb ik nooit last gehad van bloedzuigers. Een enkelen keer heb ik gezien, dat er een aan het lichaam van een mijner kameraads bleef hangen.

Een goeie veertig jaar geleden ontmoetten we in de Inlage b/d Borselschen lantaren elken zomer een Bels, die daar bloedzuigers kwam vangen „voor den dokter, zulle”. En hoe ving hij ze. Met den broek hoog opgestroopt stapte hij met bloote beenen het water in. Met een langen, dikken stok bewerkte hij het water, zoodat het modderig werd en in hevige beroering kwam. Het aantal bloedzuigers, dat er dan voor den dag kwam, was legio. En daar hij niet ophield met stampen en slaan, werden de beesten al dollar en dollar. Ze zetten zich aan zijn beenen en daarom was het den Vlaming te doen. Na een tijd hield hij met slaan op, trok de bloedzuigers van zijn beenen en deed ze in een flesch, alleen de bruinen, de zwarten gooide hij terug.

Als ik tegenwoordig mijn fuiken ga zetten in de kupen van Nieuw-Noord-Beveland, kan ik zooveel bloedzuigers bij elkaar krijgen als ik wil. Ik ga dan maar in 't water stampen, vooral op de begroeide plaatsen en tegen de rietmat. In de kupen, die ik bewaar, zie ik in den zomer dikwijls halve dagen lang de koeien staan en door het water loopen. Ze volgen de ondiepe plaatsen en eten de rietstengels af. Nooit heb ik een koe drijvende gevonden, die door de bloedzuigers afgemaakt was. Wel hoorde ik Zaterdag een boer wiens koeien in den zomer in de kupen genacht worden, zeggen, dat hij zijn koeien wel eens bloedend thuis krijgt. Eerst dacht hij, dat ze zich aan prikkeldraad verwond hadden, maar nu is hij er achter gekomen, dat ze door bloedzuigers bewerkt waren. Ik zou al gauw tot de veronderstelling komen, dat de koeien er op gesteld zijn een beetje bloed afgetapt te worden. Wat het jonge paard van den heer Schipper betreft, als dat zijn verstand gebruikt had en *stil* in de sloot was blijven liggen, de bloedzuigers waren er dan wel afgebleven.

Toen ik een jongen was, hielden we eenige bloedzuigers in wijde flesschen als weer-voorspellers. Bij mooi weer zaten ze boven in de flesch, was het mistig en druilerig weer, dan lagen ze als dood op den bodem en was er wind op pad, dan zwommen ze wild heen en weer.

Ik heb mijn grootmoeder, die nog uit den tijd was, dat de dokters nog met bloedzuigers werkten, wel hooren zeggen, dat de bloedzuigers, die zich volgezogen hadden met bloed van een zieke, in een schoteltje melk gelegd werden om het bloed, dat ze afgetapt hadden kwijt te raken, daar de beesten anders dood gingen. Een dokter, dien ik daar naar vroeg, kon me daar niets van zeggen. Hij werkte niet meer met die ongere beesten. Of het dus waar is, weet ik niet. Ik kan geen ouwe dame of heer meer te spreken krijgen, bij wie al eens bloed-